

GILLETTE-ÁPOLÓSZEMÉLYZET

(azok szemével, akiket ápoltak)

„A klinika a betegeket gyógyítja. A gondoskodó közösség az embereket tartja meg.”

I. A belső személyzet

A technológia előtt ott vannak az emberek.

A tapasztalatot el lehet mesélni, de továbbadni nem lehet.

Százszor is meghallgathatunk egy történetet, tanulmányozhatjuk, elemezhetjük, akár minden részletét megtanulhatjuk. A tapasztalat azonban mindig személyes ügy marad. Senki sem adhatja át másnak úgy, ahogy egy kézikönyvet átadnak.

A tudás más.

A tudást meg lehet osztani, át lehet adni, tanítani lehet.

És mégsem mindig történik így.

Vannak, akik magántulajdonként őrzik a tudásukat, mert attól tartanak, hogy ha továbbadják, elveszítik szakmai értéküket vagy anyagi előnyüket. Mások viszont megértik, hogy a hozzáértés valódi értéke nem csökken, ha megosztják, hanem nő.

A technológiák frissítések és beruházások révén fejlődnek.

Sokan csak a költséget látják.

Akik valóban befektetnek, mást látnak.

Nem azért fektetnek be, hogy vegyenek egy gépet, egy szoftvert vagy egy eszközt.

Azért fektetnek be, hogy javítsák azt, amire az emberek általuk képesek.

A gazdasági haszon gyakran csak következmény.

A bizalom, a hitelesség és az érzékelt szakszerűség az út valódi céljai.

Ezért egy intézmény soha nem azonos a gépei számával.

Egy intézmény azokkal az emberekkel azonos, akik benne dolgoznak.

A felkészültségükkel.

A meghallgatás képességével.

A készségükkel, hogy megosszák, amit tudnak.

Azokká válunk, akik vagyunk, azoknak az embereknek köszönhetően, akikkel találkozunk.

Minden eredményen ott van valakinek a láthatatlan aláírása, aki megtanított nekünk valamit, kijavított egy hibát, megmutatott egy utat, vagy egyszerűen az idejét adta nekünk.

Az idősebbek jól ismerik ezt az igazságot.

Legértékesebb tulajdonságaik egyike a türelem.

Nem diplomával szerzik.

Nem tanfolyamon tanulják.

A tapasztalatból születik, a hibákból, a várakozásból és az idővel átélt megpróbáltatásokból.

Csendes hozzáértés ez.

Azok közül való, amelyek ritkán szerepelnek az önéletrajzban, de gyakran ezek jelentik a különbséget egy szakember és egy olyan ember között, aki képes másokról gondoskodni.

Mert a technológiák, az eljárások és a szakismeretek előtt mindig ott vannak az emberek.

És ők adnak értelmet minden másnak.

Akik egy egészségügyi intézményben mozognak, gyakran ugyanazok.

Gyógytornászok.

Foglalkozásterapeuták.

Ápolók.

Gondozók.

Adminisztratív munkatársak.

Nem mint feladatok.

Nem mint szerepek.

Hanem mint állandó emberi jelenlét.

Ők azok, akik fogadnak, meghallgatnak, támogatnak, szerveznek, bátorítanak, és minden nap elkísérik azok útját, akik próbálnak visszatérni a saját életükbe.

Szerencse marad megismerni őket, beszélni velük, meghallgatni a történeteiket, és elmesélni a sajátunkat.

Mert a rehabilitáció soha nem egyéni út.

Sok hozzáértés eredménye, amely együtt dolgozik egyetlen célért.

A hozzáértés a testet gyógyítja.

A jelenlét az utat segít végigjárni.

II. Epilógus

Mindenekelőtt az emberek: a többi várhat.

III. A szerző oldala

Ezt a művet senki sem rendelte meg.

Nem adták el.

Nem kereskedelmi céllal készült.

Azért íródott, hogy tanúságot tegyen a rehabilitáció, az emberi méltóság és az emberek közötti kapcsolat értékéről.

Az egyetlen kért díj egy jelképes dollár – nem a mű ellenértékeként, hanem a gondoskodás, a remény és a felelősség kultúrája iránti közös elkötelezettség tanúságaként.

Ferdinando